

DE WERELD IS EEN EEUWIGE STROOM VAN TRANSFORMERENDE ENERGIE

De hele kosmos is energie. Wellicht een wat hinderlijk alledaagse constatering. Maar voor zover we wetenschappelijk tot nog toe kunnen vaststellen is alle materie (ook wij mensen) een vorm van energie. $E=MC^2$. Onze kosmos ontstond 13 miljard jaar geleden door een enorme energetische kosmische ontploffing. In ons heelal is sprake van 4 energetische krachten: de zwaartekracht, de elektromagnetische kracht en de sterke en zwakke quantumkrachten.

De kleinste deeltjes in de wereld, waar iedere materie uit opgebouwd is, vormen de 12 soorten quantumdeeltjes, waaruit atomen zijn opgebouwd. Quantum deeltjes zijn energetische wolkjes, een wisselende mengvorm van materie en energie, die zowel tegelijkertijd bestaan als niet bestaan. Ze voldoen eigenlijk niet meer aan onze mogelijkheden tot intellectuele interpretatie naar ruimte, tijd en causaliteit, oorzaak en gevolg en analogie. Maar ons menselijk kenvermogen is biologisch nu eenmaal zo gebouwd. Die 4 dimensies van verstandelijk iets begrijpen kunnen we, zo stelde de grote filosoof Kant al, nooit overstijgen.

Als je al onze totale werkelijkheid op wetenschappelijke wijze wilt reduceren to het Ene, tot Alles wat is, tot een ongedeelde Heelheid, tot een overkoepelend Systeem, tot iets wat los staat van iedere Perceptie, dan is het enige wat echt bestaat een wereld met een oneindige stroom van aan en uit flikkerende dansende quantumdeeltjes.

De kosmos heeft geen doel. Op geen enkele wijze kan de mens zelf met zijn biologisch gegeven vaardigheden een doel in onze kosmos, in onze totale werkelijkheid ontdekken. Wellicht omdat het kijkende oog, het oog zelf niet kan zien, maar dat verandert niets aan die conclusie.

Eigenlijk moeten we het nog scherper formuleren. Deze kosmos, waarvan we door haar kromming, door het bestaan van een horizon dus, vanaf de aarde slechts ooit een stukje kunnen zien, is waarschijnlijk niet de enige kosmos die bestaat. Ook al zullen we het nooit wetenschappelijk kunnen vast stellen: onze kosmos is er waarschijnlijk een van vele. Anders waren vlak na de grote ontploffing, die deze kosmos tot stand bracht, niet net die omstandigheden en die 4 natuurkundige krachten en natuurkundige en wiskundige wetten ontstaan, die leven op een planeet in een uithoek van een van de vele zonnestelsels mogelijk maakte. Dergelijke omstandigheden kunnen wetenschappelijk alleen door toeval worden verklaard. En zo'n toevalligheid ontstaat alleen tijdens een groot aantal gebeurtenissen van dezelfde orde. Dus als er heel veel universa zijn ontstaan en nog ontstaan. Onze kosmos dus als een onderdeel van een systeem van multiversa, met exploderende (en uitdovende?) kosmosen. Wetenschappelijk zullen we dit nooit weten. We kunnen slechts waarnemen (via metingen) wat er vlak na de oerknal gebeurde en hoe dat ging.

Alle energie heeft transformerende kracht. Als we om ons heen kijken, zoals ik nu om me heen kijk op een camping in de Provence, dan zien we welke vormen die dansende quanta allemaal wel niet kunnen aannemen. Een ekster op een tak van een denneboom. De aanzwellende en afnemende Mistral wind om mijn oren. Het TFT scherm van mijn laptop. De rammelende honger in mijn maag. Natuurlijk is dat alles is slechts een transformatie, een andere configuratie van energetische krachten. Natuurlijk is er zowel sprake van schepping als van destructie, een onstoppable stroom van energetische transformatie. Maar ik ervaar, percipieer het als scheppende energie, zelfs als het tot de dood van ieder leven leidt. Wat is de dood anders dan hertransformatie van energie, van afzonderlijk bewustzijn naar de toestand zoals die was voor iedere geboorte?